პროლეტარელებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის, საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს და მინისტრთა საბჭოს ორგანო

КОММУНИСТ — ОРГАН ЦК КП ГРУЗИИ, ВЕРХОВНОГО СОВЕТА И СОВЕТА МИНИСТРОВ ГРУЗИНСКОЙ ССР

გაზეთი გამოდის 1920 წლის 3 ივნისიდან

№ 291 (20882) — სამშაბათი, 20 დეკემბერი, 1988 წელი. — ფასი 3 კაპ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს კომისიაში

ავაღორძინოთ ქალაქები და სოფლები

დეკემბერის ერთ-ერთ დაწყებულ კვირაზე საათის ისარი ჩვეულებრივ 11 საათსა და 41 წუთზე. ზუსტად ათი დღე გავიდოდა 7 წუთიდან, როცა სტიქია ფეხქვეშ გადაგდებულ ოთხ ოლქს დაატყდა ქალაქსა და მის შემოგარენს. და ათი დღეა, ეს ერთი წუთით არ წყდება, ეს გრძელდება. შეუთავარი ადამიანთა გადასარჩენად ქალაქის აღსადგენად. 17 ოქტომბერს სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს კომისიის მორიგ სამუშაო თათბირზე აღინიშნა, რომ ამ ბრძოლის ბირკვი და ყველაზე მწვავე ტაპი მთავრდება. იწყება მზადება საცხოვრებელი ფონდის აღდგენისათვის, ქარხნების და ფაბრიკების, აგროსამრეწველო კომპლექსის საწარმოების აღორძინებისათვის.

ოდესმცა ლაპარაკი იყო ადამიანებზე, ამბავთაგან ყველაზე მეტ ადამიანებზე მუშაობაზე, რომელიც უკვე ბრდება სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს მიერ მოწონებული მიწისძვრის შედეგად სომხეთის სსრ ოსტალეიოს მოსახლეობისათვის დიდძალტანადინი დახმარების გადმოგზავნის შესახებ სსრ კავშირის მინისტრთა სხდომის წინადადებების რეალიზაციის. საქმე ისე უნდა მოეგოთ ადამიანებზე, რომ დაეყენებინა ეს ფაქტი, ეს ნიშანდეული, რომ ეს ადამიანები ერთ-ერთ ეკონომიკურ, დიდი თუ პატარა, რომელიც უმდებარეა დაატყდა თავს, ბედ მატერიალური მზარდაჭერა ადამიანებმა სრულად გაიცნობიერონ როგორც ჩვენი წყობილებისთვის დამახასიათებელი სოციალური სამართლიანობა.

პირველი მუშათა სასადილო ქალაქ ლენინაკანში. საწარმოებში აღადგენენ შრომითს კოლექტივებს, რომლებიც დასაქმებულნი არიან ადგილობრივ და გასამართვა სამუშაოებზე. ჩამოვიდა თბილი ეკიპრეული ახალი პარტია, ბაგეტეულია მათი ნაწილი გადასაცემ მედიკოსებს, რომლებიც ჩამთარში ქალაქში უნდა დაიწყონ შრომელთა მომსახურებისათვის.

სსრ კავშირის შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველმა მოადგილემ ვ. ა. ტრუბნიკმა თათბირის ბოლოს, რომ საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვასთან, უბედურების ადგილებში ტექნიკის ეფექტურად ინტენსიური მოძრაობისადმი კონტროლთან ერთად შინაგან საქმეთა სამინისტროს მეშუბაკები, შინაგანი ჯარების კონტინგენტი აქტიურად მონაწილეობენ საშველი და აღდგენითს სამუშაოებში. შოლიანად მიწისძვრის ზონებში ვითარება ამ ბოლო ოთხ დღეში ეფექტურად ბრდება. ეს ათი დღეა, ეს ერთი წუთით არ წყდება, ეს გრძელდება. შეუთავარი ადამიანთა გადასარჩენად ქალაქის აღსადგენად. 17 ოქტომბერს სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს კომისიის მორიგ სამუშაო თათბირზე აღინიშნა, რომ ამ ბრძოლის ბირკვი და ყველაზე მწვავე ტაპი მთავრდება. იწყება მზადება საცხოვრებელი ფონდის აღდგენისათვის, ქარხნების და ფაბრიკების, აგროსამრეწველო კომპლექსის საწარმოების აღორძინებისათვის.

ოდესმცა ლაპარაკი იყო ადამიანებზე, ამბავთაგან ყველაზე მეტ ადამიანებზე მუშაობაზე, რომელიც უკვე ბრდება სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს მიერ მოწონებული მიწისძვრის შედეგად სომხეთის სსრ ოსტალეიოს მოსახლეობისათვის დიდძალტანადინი დახმარების გადმოგზავნის შესახებ სსრ კავშირის მინისტრთა სხდომის წინადადებების რეალიზაციას. საქმე ისე უნდა მოეგოთ ადამიანებზე, რომ დაეყენებინა ეს ფაქტი, ეს ნიშანდეული, რომ ეს ადამიანები ერთ-ერთ ეკონომიკურ, დიდი თუ პატარა, რომელიც უმდებარეა დაატყდა თავს, ბედ მატერიალური მზარდაჭერა ადამიანებმა სრულად გაიცნობიერონ როგორც ჩვენი წყობილებისთვის დამახასიათებელი სოციალური სამართლიანობა.

პირველი მუშათა სასადილო ქალაქ ლენინაკანში. საწარმოებში აღადგენენ შრომითს კოლექტივებს, რომლებიც დასაქმებულნი არიან ადგილობრივ და გასამართვა სამუშაოებზე. შოლიანად მიწისძვრის ზონებში ვითარება ამ ბოლო ოთხ დღეში ეფექტურად ბრდება. ეს ათი დღეა, ეს ერთი წუთით არ წყდება, ეს გრძელდება. შეუთავარი ადამიანთა გადასარჩენად ქალაქის აღსადგენად. 17 ოქტომბერს სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს კომისიის მორიგ სამუშაო თათბირზე აღინიშნა, რომ ამ ბრძოლის ბირკვი და ყველაზე მწვავე ტაპი მთავრდება. იწყება მზადება საცხოვრებელი ფონდის აღდგენისათვის, ქარხნების და ფაბრიკების, აგროსამრეწველო კომპლექსის საწარმოების აღორძინებისათვის.

ოდესმცა ლაპარაკი იყო ადამიანებზე, ამბავთაგან ყველაზე მეტ ადამიანებზე მუშაობაზე, რომელიც უკვე ბრდება სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პოლიტბიუროს მიერ მოწონებული მიწისძვრის შედეგად სომხეთის სსრ ოსტალეიოს მოსახლეობისათვის დიდძალტანადინი დახმარების გადმოგზავნის შესახებ სსრ კავშირის მინისტრთა სხდომის წინადადებების რეალიზაციას. საქმე ისე უნდა მოეგოთ ადამიანებზე, რომ დაეყენებინა ეს ფაქტი, ეს ნიშანდეული, რომ ეს ადამიანები ერთ-ერთ ეკონომიკურ, დიდი თუ პატარა, რომელიც უმდებარეა დაატყდა თავს, ბედ მატერიალური მზარდაჭერა ადამიანებმა სრულად გაიცნობიერონ როგორც ჩვენი წყობილებისთვის დამახასიათებელი სოციალური სამართლიანობა.

ეს ერთ-ერთ ... ეს ... ეს ... ეს

ქაში მოქმედებისა, ქაში იმედისა

სიჩუმის ექო

„ბებლაშვილ“ დროდადრო ისევ თრთის ჯალათად ქცეული მაწა. ამბობენ, სვავი ძალეს ჭერ კეთერზე მოიზომებს და მერე გადაუფაბანს. ამ გაუმაძღარმა გველეშაპმა „კ ვერ მოზომა და ახლა ტანჯვით, კონვულსიებით ინელებს ხარბად შთანთქმულ ნიანგსა (ეგ ხორცს.

აკ, მორაკვანის ეუბანა და ლენინაკანეკენ მიმავალ მაგისტრალს შუა, საკაც ახლა პოლიტეკნიკური ინსტიტუტის სტუდენტები კარვებს უშლიან ღია ცის ქვეშ დარჩენილთ, ხულ ათი დღის წინათ ქალაქის ყველაზე ახალგაზრდა უბანი — „ჩერიოშუშეკი“ იყო: ცხრახართულეანი სახლების რამდენიმე ჭრილი ფიგური, 2 ხელა, პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებელი, სახალაზო ბაღი... ახლა კი ამის ნარმოდგენაც ჭირს, როგორც სახე ჰკონდა ამ პარაკახს.

ჭიგნივით დაკეცილ ბალიაში ჩკვდარი ჩიტები, ორატანებდაწყვეტილი ავტნიკან ნოგინელ ფრთახანავით ჩამოვარდნილი ბატაველა ლეიბი, ანჯამაზე შერჩენილი კარის გამკურნავი ჭრილი მთელი სისრულით ნარმოგიხახავთ ტრაგიკულად ჩამკრალი კერის საშინელებას.

ვაი, რა ცარიელია ||ედგამიწა უადამიანოდ, — ნერდა ილია.

ვაი, რა ცარიელია ||ალაქი უადამიანოდ!

ვაი, რა საშინელია ჩკვდარი ქალაქი!

...კოცონს ორნი უსხედან. ახალგაზრდა ქვაზე ზის, მეორე — ზამბარებამოცვენილ საკარძელში. თავჩაქნდრული დასჩერებიან მოღუღღუდე წაკვერჩხლებს, დროდადრო ნაფოტს თუ შეუკეთებენ, ეს არის და ეს. ან რა უნდა უთხრან ერთმანეთს? მაგი ხათქმელი ისედაც ყველას მთელ თვალსაწიერზე გართმული ულვთო ლანდშაფტად.

ვერც მე ვბედავ ხმის ამოღებას. ეროხანს ჩუმად ვიწევთო თამბაქოს.

— რა ვითხრა, ძმაო, — კარგა ხნის შემდეგ ჩემს უსიტყვო შეკითხვაზე მიპასუხებს ხერგო ობანეხიანი, — აი, ||ბებდე!

მისი ფრჩხილებამომტკერეული, ||ასერილი, სიხსნაჭაცვეებით აფორეკეტული ხელის მტევნები საშინელი სანახავია.

— მთელი დღე-ღამე ვთხარე ხანავშო ბაღის ნანგრევები, ხუთი წლის ბიჭი მომიყვა ეკ. მე დაკინანე კიდეე ის. ჭერ ცოცხალი იყო, გეხმის! აი, ამხელა, გადრეულის თვალებით იყურებოდა. — ხაფეთქლებთან ფართოდ მორკალული ცერი და ხაჩვენელი თითები მიიდო, — ოო, ღმერთო!

თავი ხელებში ჩარგო და გადაკანა. ისედაც მკვდრისფერი სახე სულ გაუშავდა, ენბეზე კუნთები აუძიგძიგდა.

— იქნებ მოგეჩვენა, იქნებ ის არ იყო!

— არა, ის იყო, ის! ამბელი ფილებს ხელით რას ვუზამდი. მერე ნანგრევებმა დაიგრუხუნა და უფრო ჩაიწია. ალარ მახსოვს, დაბე როგორ გავდგი. სიბნელეში ვთხარე, რის თხრაც ხელით შეიძლებოდა. ბეტონამდე დავჟენოდი, მერე სხვა ადგილას ვთხრიდი. დილას ქარიანი ლამაზაკი ვავიგონე. როცა ავტოკმენი ფილები გაჭაჭეს, ყველა ბავშვი წაწყლისავით იყო დაკულტული. მე ტარილის თავი ალარ ჭერნდა, ისინი ტიროდნენ, ქარიველები.

— კარგი, გეყოფა! — მხარზე ხელს ალბს ნაადრევად დაჭეკნარი ბერაკაცი.

—შენ მე მამშვიდებ, ძია ტიგრან? მე მხოლოდ ორი დაკეტა — შვილი და დ, ცოლი და ერთი ბიჭი კიდევ დამრჩა. შენ? შენ ხომ თითოეული გაფოკალი ||ადრინ ამ ქვეყანაზე?

ტიგრან ვოსკანიანი ხუმგაოთელი ლტოლვილია. ამ ცოტა ხნის წინათ ცოლითა და ოთხი შვილით სპიტაკს შემოფარა თავი და აკ უმუხლა ბედმა.

ქუჩის ბოლოს გასული, უკან ვინხედებ. ისევ ისე, გაუნარევად სხედან ||ა მამაკაცურად უცრემლოდ, უნიტკუოდ გოდებენ. მაგრამ ეს გოდება მაინც აღწევს ჩემამდე — ხანდახან სიჩუმესაც აქვს თავისი ენა.

ანუ-უ-უშ!...

უკვე შუადამეა — ბა და ბა, ორი ხდება. დასაძინებლად გაბაზირებულს მოვაფიდნილი მანქანის ქოქოლი და ალელვებული ხმა მაფხორებს:

— ეკიმი გვინდა, ეკიმი, ნანგრევებიდან მგონი კაკუნი ისმის! საწოლზე გაუხდელად მიწოლილი ვოცა მიელვლიძე, ალეკო თამაზაშვილი და დათო პავლიაშვილი უმალ წამოცვიდნენ და მედიკამენტებიან ჩანთის ხტაცეს ხელი. ძმელი ვაკა წოკლური გზადაგზა იცავმს და მანქანისკენ

ე გარბის.

ცივი მოტორიდაბრილი ნადირივით ღმუის და ერთხანს ხტუნვა-ხტუნვით მიკვაკკაკუნებს.

...ხოშკაკალად წამოხსული თოვლი გერმანულ ნაგაზს, ეტყობა, ხელი უსლის, და მოიუვნრად წრიალებს. ეძებე, ეძებე! —ალარსით ამხნევებს ინგლისელი „გამრძის მთელი მონაკვეთი ალდგენენ რეინგზის ჯარებმა. მათ ეხმარებოდნენ „სამხრეთ მშენებელნაზიციის“, სომხტრანსმშენის“, „ბურღვფეტკმშენის“, რკინგზის ამიერკავკასიის სამმართველოს სომხეთის, აგრეთვე დონეცკისა და ჩრდილოეთ კავკასიის განყოფილებათა მშენებლები და შემკეთებლები“.

მაგისტრალზე მწკვანე შუქი ანთია!

გამამარა ამ ცნობამ, მაგრამ გულიც დამწყვიტა, რომ მასში ორადერი ნათქვამი ქართველი რეინგზელების წელილზე. არა ||ა ყველაზე უფრო დაზიანებული — კიროვაკან-ნალბანდის მონაკვეთი ალდგენაზე სწორედ ისინი მუშაობენ, თავდადებულად, ნამუსიანად. ნალბანდთან (მიწისძრის ეპიცენტრი სწორედ ამ უბანზე გახლდათ) მზოლოდ ასანთის კოლოფებივით მიმობნეული ვაგონები და ცისტერნებიც გაგანიგრძელებინეს კატასტროფის გამანადგურებელ ძალას.

მეორე დილასვე, 8 დეკემბრის ჩამოვადნენ აქ ქართველი რკინიგზელები ||ა ეთო კეთრნი კიროვაკან-სპიტაკ-ნალბანდის დანგრეული ბაზის 22 კილომეტრზე შეცვლეს დაღრეცილი ლანდაგები. გაწმენდეს მეწყერებისაგან, აღადგინეს ჩაშლილი ვაკეხები, მოაწესრიგეს აუცილებელი ხარკინაგზო ||ა საეუსპლოატაციო სამსახური. იქ დღესაც შრომობს ჩვენი რეპუბლიკის წარგზავნილი ხალიანდაგო დისტანციის 400-მდე მუშა — თბილისელები, გორელები, ბაზრელები, ზესტაფონელები, ქუთაისელები, ფოთელები...

თბილისის სალოკომოტივო დეპოს მეგანაკენებმა ზოთა ქუმარიტოვმა და კოტე ბზიავამ ბეწვის ხიდზე ვამოტარეს თავიანთი თბილავალი და კიროვაკანამდე მიიყვანეს. აქედან კი სწორედ ხამაარ მოკმედებას მგავდა ყველაფერი; ლერა-ლერა იცავლიდნენ ლანდაგი, მას კი ტაატით მიპყვებოდა მუშა-მატარებელი. ზოთას, კოტესა და სხვა მეგანკენების: რეზო შაფთავაას, ოთარ ტუღუშის, ედუარდ ყიფშიძის დიდი დამსახურებაც არის, რომ 14 დეკემბერს პირველმა მუშა-მატარებელმა გაიარა ნალბანდიდან კიროვაკანამდე. ამ დეპოს (უფროსი ნოდარ დოლაძე) 65 მუშა-მოხამსახურე მოხალისეგ ჩამოვიდა აქ უქმე დღეებში და შანთოთა მოაწყო.

— დაღუპული ხოფები სადგურის მორიგეებიც ქართველმა კოლეგებმა შეავსეთ; ამ სპეციალობის შვიდი რკინგზელი ჩამოვიდოთ, — მითხრა ხაშურის რკინგზის სადგურის ოფიცერმ ალეკო ფანკაძემ, რომელიც დღეს სპიტაკში ||ვგან ლონდინ, ||ა ეთ თავის კაცურ პოსტზე.

ქართველმა რკინგზელებმა იციან, რომ ახლა ხომბთოს ამ რეგიონს სწორედ პიერიგით სგირდება რკინიგზა, სწორედ ინობა ამ ადგილ არტერია, რომელმაც ხახლი უნდა მიაწოდოს ლენინაკანის და სპიტაკის ნაგვემ ხნეულს. იციან ||ა ეთ თავს არ ზოგავენ.

სწორედ ამიტომ დამწყვიტა გული მათი კაცურკაცობის დაუნანაობამ ზემოთნახსენებ ინფორმაციაში, სწორედ ამიტომ გამაკენწლავს ხოლმე, როდესაც საკავშირო ტელევეზიის საინფორმაციო პროგრამა „ვრემია“ უმეტესწილად ||ეუმილთ ეკლის ვეარდს საქართველოს მონაწილეობას მიწისძვრის შედეგების ლიკვიდაციაში.

ალბათ, ჩვენი რეპუბლიკის გზებზე გაგვირდება საქართველოს ნომრებიანი ავტომანქანებისა თუ მექანიზმების ახე გამბოელი, ერთიანი მწკრივების ნახვა, როგორც აკ. ყველაფერთან ერთად ქართველები საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვაზეც მონაწილეობენ — საამისოდ მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლის თბილისის ფაკულტეტის ასზე მეტი კურსანტია სიტაკში მოვლინებული...

ეს ისე, ჩემსას ვამბობ, თორემ არცერთი ჩვენი თანამემამულე აქ სამადლობლოდ, ქველმოქმედად საკეკლუცოდ რომ არ არის ჩამოსული, მეშენიერად ვუწყი.

არა, არაფინ, თორემ სხვის სატირალს ახე ვერ ვიტირებს, თავზე სხვისი დაწეკარი სახლის ნაცარს ვერ ჭაიერის...

ალეკო ასლანიშვილი,
„კომუნისტის“ სპეც. კორ.

სურათზე: ამერკავკასიის „მანქანმშენის“ რუსთაველ ავტომატიზაციის სამმართველოს მუშები ალდგენით სამუშაოებზე.
„კომუნისტის“ სპეციალური კორესპონდენტის **ფელიქს კრიმსკის** ფოტო.

მოვლენის ადგილიდან

2. მწვანე შუქი მაგისტრალზე

— უფროსი გოგო ჭერაც ვერ ვიპოვე, — მშვიდად, შემშარავად მშვიდად ამბობს ტიგრანი და ახალ ხაგრეტს უკიდებს. ეს არ-ახ მხოლოდ — პირთან მიტანილი მუშაწილანი ხელი უკანკალებს.

— არ გინდა, ძია ტიგრან! — ახლა სერგოს ხმაში კრთის მუდარა.

— მო, კარგი, —მერე მე მოგიბრუნდა, — ახლა, როდესაც მთელი ეჩი ტარის, ბაღლობის დრო არ არის. მაგრამ მინდა იცოდე: თქვენმა ხალხმა ბევრი სიტკეელი ახსნა, ძალიან ბევრი — ქართველები რომ ჩამოვიდნენ, ნანგრევებში ჭერ კიდევ იყენენ ცოცხლები. ეს, სტუმრების დახვედრა სომხეთსა სხვანირი ვიეოდით. ახლა კი მაგანინძლეს თქვენები აპურებენ, აცმაენ ან თავშესაფარს აძლევენ. ღმერთი ყველაფერს ხედავს, თუ ღმერთმა უკვე ხელი არ აგაკლო...

ეს ისე, ჩემსას ვამბობ, ორივ ერთ ენაზე ლაპარაკობ. ეს ეს ეს

გიორგი ნიკოლაძის დაბადების 100 წლისთავი

დღეს საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემია და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი მართავენ გამოჩენილი ქართველი მეცნიერისა და საზოგადო მოღვაწის გიორგი ნიკოლაძის დაბადების 100 წლისთავისადმი მიძღვნილ საიუბილეო სხდომას.

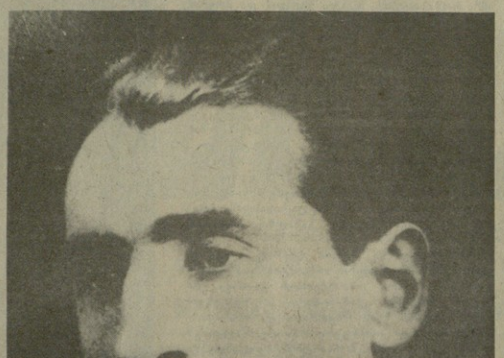

ერის მსახური

ნიკოლაძეების ოჯახში შვილების აღზრდას განსაკუთრებულ როლს ანიჭებდნენ. ზრუნავდნენ მათს როგორც ფიზიკურ, ისე სულიერ განვითარებაზე. ყოველ დილას, როდესაც გიორგი ვარჯიშს მოათავებდა, თავს წესრიგში მოიყენებდა, დედას ეახლებოდა და მის წინ გამოიჩენებოდა.

— მსახურობ ერს? — ჰკითხავდა დედა.

— მარად... — იყო ხოლმე პასუხი.

მხოლოდ ამის შემდეგ იწყებოდა დედა-შვილის სასწავლო თუ სამეურნეო დღე.

* * *

ერთი საუკუნის წინათ დიდ ოჯახში ნიკო ნიკოლაძეს და მის მეუღლეს ოლგა გურამიშვილს — ილია ჭავჭავაძის მეუღლისა და დავით გურამიშვილის ნათესავს, ჟენევის უნივერსიტეტის ეკონომისტებულს, ფრიად ერუდირებულსა და განსწავლულ მანდილოსანს, ვაჟი შეეძინათ. მას გიორგი უწოდეს.

ნიკოლაძეების ოჯახი მალე ფოთში გადავიდა, მაგრამ ზაფუნლობთ გიორგი კვლავ დიდ ოჯახში მიჰყავდათ ხოლმე. იქ შეეგება მან ვარჯიში, ხოლო ფოთში — ცურვა და ყვინთვა. 6 წლის ასაკში ბიჭმა უკვე იმდენ იცოდა ფიზიკაში, რომ ახლობლებს აკვირვებდა; კითხულობდა დიდ მოგზაურობათა შესახებ წიგნებს; 10 წლისა თბილისს ეაქცა I გიმნაზიაში მიაბარეს. ფიზიკისა და ქიმიისადმი ინტერესი მას ოჯახიდან გამოჰყვა, გიმნაზიაში ამას მათემატიკისადმი ინტერესიც დამატება. „მათემატიკა ბუნების დისციპლინას ამყარებს“ — უყვარდა ხოლმე თქმა გიორგის. მათემატიკურ საგანთა შორის იმთავითვე ეიმეტრია შეიყვარა. უკვე მერე, პეტერბურგის ტექნოლოგიური ინსტიტუტის ქიმიური განყოფილების სტუდენტი გ. ნიკოლაძე ერთი ანეკდოტის ეფეთ ეს სპეციალობას აირჩევდით საშუალო სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ თავისუფალი არჩევანი რომ გქონდეთ?“ — ასე უსასუხებს: „ყველაზე საინტერესო ჩმინდა მათემატიკა, მაგრამ ჩემი მომავალი მიზნებისათვის უფრო მნიშვნელოვანია ის სპეციალობა, რომელიც მე ავირჩიე“.

სტუდენტობის პერიოდში გიორგის „შესაძრნეგად. გიორგისა ეოდა მათემატიკაში. ამასთან ერეკ სპორტს განშორდა — იწრაფობდა ტანვარჯიშში. სხვათა შორის იმხანად პეტერბურგში სწავლობდა გიორგის უმცროსი და, თამარი — აგრეთვე კარგი სპორტსმენი. 1923 წელს სატანვარჯიშო საზოგადოების მიერ ლონდონში გამართულ ქალთა შეჯიბრებაში თამარ ნიკოლაძემ პირველი ადგილი დაიკავა.

გიორგი ნიკოლაძემ მთამსველობა მთელი თავისა აღზარდა, რომელთაც თავის მხრივ თაობები გიორგისათვის ეხლოდ ერთ სპორტი არენაზე. მთამსველობა გიორგისათვის ეხლოდ ერთ-ერთ კვლევის საშუალებაც იყო. ამით ახსნება ისიც, რომ მან აქტიური მონაწილეობა მიიღო გეოგრაფიული საზოგადოების შექმნაში.

დამთავრების შემდეგ მას მეტალურგიის და მასალთა ტექნოლოგიის კათედრებმა წინადადება მისცეს სამეცნიერო-პედაგოგიური მუშაობისათვის ინსტიტუტში დარჩენილიყო, მაგრამ გიორგიმ ქარხანაში მუშაობა არჩია, რადგან თვლიდა, რომ მაშინ მის სამშობლოს ეს უფრო სჭირდებოდა.

გ. ნიკოლაძემ ჯერ ტულის მეტალურგიულ ქარხანაში დაიწყო მუშაობა, ხოლო ერთი წლის შემდეგ დონბასში, იუზოვკაში გადავიდა. იქ მან 5 წელი დაპყო. აკადემიკოსი ივანე ბარდინი იგონებდა: „იმ დროს დონბასში მუშაობა ადამიანისაგან მოითხოვდა დიდ ძალ-ღონეს, მოთმინებას და, რაც მთავარია, სიყვარულსა და ინტერესს. გ. ნიკოლაძე ასეთი მუშაობისათვის საჭირო ყველა პირობას აკმაყოფილებდა. როდესაც მოშლილობის გამო ბრძმედები ჩერდებოდა, იგი დღეებსა და ღამეებს ატარებდა ღუმელებთან“. მალე გიორგი დონბასის უმნიშვნელოვანეს ქარხნებში მთელი ბრძმედისნული მუშაობის ერთ-ერთი ძირითადი ხელმძღვანელი გახდა. პრაქტიკულს გარდა იგი სამეცნიერო მუშაობასაც ეწეოდა მეტალურგიაში. იგი იკვლევდა ფეროსილიციუმის, ფეროსამანგანუმის, სილიკო-შპიგელის გამოდნობას ბრძმედებში სხვადასხვა პროცესის საშუალებით. იქ მიღებული გამოცდილება შემდგომში მან სამშობლოში გამოიყენა.

ცნობილია მისი პოეზიით გატაცება. ულექსოდ ერთი დღე არ უცხოვრია. საკუთარი თუ სხვისი ლექსები მისი ცხოვრების გარეგანი თანამგზავრები იყო. იუზოვკაში ისე შეაყვარა გარშემო ყველას პოეზია, რომ მისი წასვლის შემდეგაც განაგრძობდნენ საქარხნო ჟურნალის გამოცემას, სადაც ყოველდღიური ამბები ლექსად იყო გადმოცემული.

თბილისის უნივერსიტეტის გახსნისთანავე გ. ნიკოლაძე სამშობლოში დაბრუნდა და პროფესორ ანდრია რაზმაძის მიწვეული მათემატიკის კათედრაზე დაიწყო მუშაობა. 1922 წელს გიორგი ნიკოლაძე თბილისის უნივერსიტეტში პოლიტექნიკური ფაკულტეტის გახსნის აქტიური მონაწილე იყო. აქ იგი ახალიგურ გეომეტრიას კითხულობდა, შემდეგ კი ნომოგრაფიასა და სხვა მათემატიკურ დისციპლინებს, ხოლო ფიზიკა-მათემატიკურ ფაკულტეტზე — დიფერენციალურ გეომეტრიას. სწორედ ამ პერიოდში შედგინა გ. ნიკოლაძემ მბაზეეოლობითი გეომეტრიის სახელმძღვანელო.

1925 წელს გამოიცა ნ. მუსხელიშვილის, ა. ხარაძისა და გ. ნიკოლაძის „მათემატიკური ტერმინების ლექსიკონი“ (რუსულ-ქართული ნაწილი). ამ საქმიანობაში გიორგის პრინციპი უცხო ტერმინების ქართულით შეცვლა იყო.

1926 წლიდან გ. ნიკოლაძე ორი წლით საფრანგეთსა და იტალიაში მიავლინეს. მან სორბონის უნივერსიტეტში დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე — „გეომეტრიული ფიგურების უწყვეტი სისტემების შესახებ“, რის შემდეგ მოხსენებით გამოვიდა ბოლონიის უნივერსიტეტში. პარიზში გამოაქვეყნა აგრეთვე თავისი ახალი სისტემის გამოთვლითი მანქანის პროექტი, ოღონდ ისეთი სახით, რომ მისი გამოყენება ნიკოლაძის გარეშე არავის შესძლებოდა. მის მანქანას სხვა მანქანებთან შედარებით მრავალი უპირატესობა ჰქონდა. ამის დამადასტურებელია ფრანგი აკადემიკოსის, გამოთვლითი მანქანების გამოჩენილი სპეციალისტის მორის დე ოკანის აღტაცებული რეცენზია. ნიკოლაძის მანქანის შესახებ ვრცელი ინფორმაციები გამოაქვეყნა პრესამ. ამერიკელმა და ევროპელმა ფირმებმა ავტორს მანქანის რეალიზაცია შესთავაზეს, მაგრამ მან ყველა უარი გაიტუმრა — არ უნდოდა თავისი გამოგონება უცხოელებისათვის მიეცა.

მათემატიკის პარალელურად ნიკოლაძე თავისი საყვარელი მეორე საქმე არ ავიწყდებოდა. ეს სტრასბურგსა და ლონდონში ელექტროქიმიისა და ელექტროტალურგიის საკითხებს პრაქტიკულად ეცნობოდა.

გ. ნიკოლაძემ ფეზით შემოიარა საფრანგეთის ალპები, ველოსიპედით კი — საფრანგეთის დიდი ნაწილი, მატარებლით იმგზავრა იტალიასა და ესპანეთში, სადაც განსაკუთრებით ბასკების ყოფა შეისწავლა.

საფრანგეთში ყოფნის დროს გიორგი ნიკოლაძემ გაიცნო გამოჩენილი ქართველი მოღვაწის, ექიმ ვახტანგ ღამბაშიძის ქალიშვილი ეორეტი, რომელზეც იქვე იქორწინა. იმავე წლის შემოდგომაზე იგი მეუღლესთან ერთად თბილისში დაბრუნდა. აქ მან შუშაობა დაიწყო თბილისის უნივერსიტეტის ფიზიკა-მათემატიკური ფაკულტეტსა და უნივერსიტეტიდან ახლად გამოყოფილ პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში. აქ დაწერა სახელმძღვანელო დიფერენციალურ გეომეტრიაში, რომელიც აკადემიკოსების ილი კარტანის წინასიტყვაობითა და ნიკოლოზ მუსხელიშვილის მიერ შედგენილი ავტორის ბიოგრაფიით მხოლოდ მისი გარდაცვალების შემდეგ გამოიცა.

მამის გარდაცვალების შემდეგ გიორგიმ გადაწყვიტა აღესრულებინა მისი ოცნება — ხელი შეეწყო საქართველოში მეტალურგიის განვითარებისათვის. მან მიზნად დაისახა საბჭოთა კავშირში პირველი საცდელი ელექტრომეტალურგიული ქარხნის აშენება, მასში ელექტროთერმიული გზით ფეროშენადნობების მიღება.

1928 წლის შემოდგომაზე დიდუბეში დაიწყეს ფეროშენადნობების საცდელი ქარხნის დაგეგმარება და მშენებლობაც. 1930 წლის ივნისში უკვე პირველი ცდები ჩატარდა. დიდუბის საცდელი ქარხნის გავლენებულ ღუმელებთან გიორგი ნიკოლაძე გაოფლიანდა, გაცივდა და რომბრივი ფილტვების ანთება დაემართა. მისი გამოჯანმრთელება ეეღარ მოხერხდა.

1931 წლის 5 თებერვალს გიორგი ნიკოლაძე 42 წლის ასაკში გარდაიცვალა. უზომო იყო თანამედროვეთა მწუხარება. დანაკარგს მძიმედ განიცდიდნენ ფიზიკა-მათემატიკური ფაკულტეტის პროფესორ-პედაგოგთა შემადგენლობა, სტუდენტები, მთამსველები, მეტალურგები, ენათმეცნიერნი, გეოგრაფები, საერთოდ მთელი საქართველოს როგორც ახალგაზრდობა, ისე უფროსი თაობა. ცხედარი ხელით მიეასვენეთ დიდუბის პანთეონამდე, კატაფალკი ცარიელი მოგვდევდა. დიდხანს, ძალიან დიდხანს ვერ წარმოგვედგინა, როგორ შეიძლებოდა ამ დეკეცის წაკცევა.

ეორეტა ღამბაშიძისაგან გ. ნიკოლაძეს შვილი არ შესძენია. მან მძიმედ განიცადა მეუღლის დაკარგვა. ერთი წლის შემდეგ იგი პარიზში მშობლებთან დაბრუნდა. მერე ინგლისელ ლორდზე გათხოვდა და ლონდონში გადასახლა. იქ შეეძინა ერთი ქალიშვილი, რომელსაც ნინო უწოდა. ეორეტა ღამბაშიძე გარდაიცვალა გიორგი ნიკოლაძის გარდაცვალებიდან ზუსტად ნახევარი საუკუნის შემდეგ, 1981 წელს ლონდონში.

გიორგი ნიკოლაძის სახელის უკედავსაყოფად ზესტაფონის ფერომანგანუმთა ქარხანას გიორგი ნიკოლაძის სახელი მიეკუთვნა; იქვე დაიდგა მისი ბიუსტი. ბიუსტი დაიდგა თბილისის უნივერსიტეტის მეორე კორპუსსა და ტოპოლოგიის კათედრაზე. უნივერსიტეტსა და პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში დაარსდა გიორგი ნიკოლაძის სახელობის სტიპენდიები; ტექნიკის დარგში საუკეთესო მეცნიერული ნაშრომისათვის დაარსდა გიორგი ნიკოლაძის სახელობის პრემია. ეხლა არ იავიწყებს თავის ღირსეულ შვილთა ღვაწლს, რომელნიც ბოლო ამოსუნთქვამდე მას მსახურობდნენ.

ვახტანგ პაპიაძე,
პროფესორი, მეცნიერების ისტორიის პარზის საერთაშორისო აკადემიის აკადემიკოსი.

ქართული ტექნოლოგიის დიდი ოთახაგე

ბიოლოგი ნიკოლაძე ერთი იმ მეცნიერთაგანია, რომლის სახელს უკავშირდება ჩვენში ტექნიკურ მეცნიერებათა ეროვნული ენაზე აშენებული. როგორც ცნობილია, XX საუკუნის დასაწყისისათვის ახალმა ეპოქამ ეროვნულ მეცნიერებათა კვლევა-ძიების მაჯებებები უჩვეულოდ გააფართოვა და ამ მეცნიერებათა წარმომადგენლებს ახალი ამოცანები დაუსახა. ამ დროისთვის, ერთი მხრით, მეცნიერების მრავალი სხვადასხვა დარგის განვითარებამ ერთმანეთ დაკავშირებით, ხოლო, მეორე მხრით, ხელოვნების გაფართოებულებასთან, ქართული უნივერსიტეტისა და სხვადასხვა ტიპის უმაღლეს თუ სპეციალურ სასწავლებელთა დაარსებასთან დაკავშირებით ქართულ ენაზე მეცნიერული ტერმინოლოგიის საჭიროებამ საკითხი მთელი სიმწვავით დადგა. ამ სასწავლო დაწესებულებებში საგნები ყველა დარგში უკვე ქართულ ენაზე იკითხებოდა. ეროვნული ტერმინოლოგია კი, ეოტტობრივად, არ იყო. ამ მხრივ განსაკუთრებით იგრძნობოდა ჩამორჩენა ტექნიკის დარგში, რომელიც იმ დროისთვის ახლად იდგამდა ფეხს. ტერმინოლოგიური მუშაობა ამ უბანზე საგანგებო ყურადღებას ითხოვდა.

პირველი ცდა ტექნიკური ტერმინოლოგიის შედგენისა ეკუთვნის საქართველოს ტექნიკურ საზოგადოებას, რომელმაც განაზრახა ქართული სამეცნიერო ტერმინოლოგიის შედგენა-დამუშავება და 1918 წლიდან დაიარსა სატერმინო სექცია, ამ სექციის შემადგენლობა თავდაპირველად საკმაოდ მრავალრიცხოვანი იყო, მაგრამ მალე, როდესაც გამოირკვა ამ საქმიანობის ხასიათი და მართლაც, ტექნიკური საზოგადოების ზოგს წევრმა მუშაობაში მონაწილეობას თავი მიანება და სატერმინო სექციას მხოლოდ ოთხი ენთუზიასტი შემორჩა. ესენი იყვნენ: გიორგი ბედეგანიშვილი — სამხედრო ინჟინერი, პატლერისტი, თბილისის არსენალის უფროსი, იმ დროისთვის ტექნიკური საზოგადოების თავმჯდომარე და სატერმინო სექციის თავმჯდომარის მოადგილე; ბარკოვი ანდრეა ახლად კურსდამთავრებული ვასილ კაკაბაძე — ინჟინერ-ტექნოლოგი, ქიმიკოსი, თბილისის ინდუსტრიული ტექნიკუმის დირექტორი, სატერმინო სექციის თავმჯდომარე და ტექნიკური საზოგადოების მდივანი. მის სახელთანაა დაკავშირებული სატერმინო სექციის შუშაობის ორგანიზაცია; ინჟინერ-მშენებელი ირაკლი ბენდელიანელი და იმ დროისთვის თბილისში ბანნილი რუსული ინჟინერ-ტექნიკური ინსტიტუტის სტუდენტი, სატერმინო სექციის ფიქანი დიდი ბერკეტი-ფეილი.

1919 წლის თებერვლის პირველ რიცხვებში სატერმინო სექციაში მონაწილეობის მისაღებად შემოვიდა მეორე ჯგუფი — პეტერბურგში კურსდამთავრებულები: ინჟინერ-ტექნოლოგი, მეთოდოლოგი: ინჟინერ-ტექნოლოგი, მეთოდოლოგი გიორგი ნიკოლაძე, მისი უფროსი და, ქიმიკოსი, იმავეა ად ჯიხაიშის გიმნაზიისა და ოთხწლიანი მასწავლებელი რუსულიდან ნიკოლაძე, ინჟინერ-ტექნოლოგი, ქიმიკოსი ივანე ბერიძე და ქიმიკოს-ორგანიკოსი, ლაიფციგიდან ახლად დაბრუნებული მიხეილ შალამბერიძე. სატერმინო სექციის ამ მეორე ჯგუფს შუშაობა დიდ ჯიხაიშში ჰქონდა დაწყებული სრულად დამოუკიდებლად და ეროი წლით ადრეც ეს, ვიდრე ტექნიკური საზოგადოების სატერმინო სექციას დაეტობრივად (1917 წლის აგვისტოდან). და-ძმა ნიკოლაძეებს ტერმინების შეკრებისა და დამუშავების საქმეში დიდ დახმარებას უწევდა მათი ოჯახის ძველი მეგობარი, შემდგომში უკვე ცნობილი ტერმინოლოგი ვუკოლ ბერიძე.

ამგვარად, გიორგი და რუსუდან ნიკოლაძეების ხელმძღვანელობით

ქართული ტექნოლოგიის დიდი ოთახაგე

შემდგარი ჯიხაიშის ჯგუფი და თბილისის სატერმინო სექცია მალე ერთ მთლიან კოლეტივად იქცა და შუშაობს შეუდგა.

ძირითადი მეთოდოლოგიური პრინციპები, რომელიც საფუძვლად დაედო ამ კოლეტივის მუშაობას, არსებითად გიორგი ნიკოლაძეს ეკუთვნოდა. ამ პრინციპის მთავარი არსი საერთაშორისო სიტყვათა სრულ უგულებელყოფაში და მათ გაქართულებაში მდგომარეობდა.

სატერმინო სექციის წევრები თავდაწყებული მუშაობიდან, დღე და ღამე, 8-10-12 საათის განმავლობაში. შემთხვევითი არ იყო, რომ მათ ივანე ჯავახიშვილი ხუმრობით „ბანგნახვამ სიტყვარისტებს“ უწოდებდა.

სექციის წევრები, უპირველეს ყოვლისა, თავს უყრიდნენ ქართულ ენაში უკვე არსებულ სიტყვებსა და ტერმინებს. საამისოდ ფაქტებიდან იმორჩილდ ლექსიკონებს, მეცნიერთა ცალკეულ შრომებს, სხვადასხვა სახელმძღვანელოებს. ზოგჯერ სასაბარო ენის სიტყვას ტერმინის მნიშვნელობას ანიჭებდნენ და მეცნიერებისა ტერმინების ქართულ ენაზე შექმნის საქმეში არავითარი გამოცდილება არ არსებობდა. ბუნებრივია, არ იყო შემუშავებული ტერმინების შერჩევისა და ადგილისა. ლექსიკონის შემდგენელებს პირველად უხდებოდათ ამ რთული და საპასუხისმგებლო ამოცანის გადაწყვეტა. ამას თუ დავუმატებთ იმასაც, რომ შემდგენელებს ინტერნაციონალურ ტერმინთა ნაცვლად ერთბაშად ასობით და ათასობით სრულიად ახალი ტერმინი უნდა შეექმნათ, ადვილი წარმოსადგენია, თუ სატერმინო სექცია როგორ დაბრკოლებებს წააწყდებოდა.

მასალის კონკრეტული ანალიზი გვიჩვენებს, რომ ავტორების მიერ არჩეული საშუალებები ტერმინების აგებისა მეტწილ შემთხვევაში თუ სწორი და გამართული იყო, ზოგჯერ — მეტად თავისებური და ენობრივი კანონების მიხედვით მიღებული. განსაკუთრებით ეს საერთაშორისო ტერმინების შეეხებოდა, რომელთა სათარგმნელად ისინი ამ სიტყვათა ეტიმოლოგიზაციის ახდენდნენ, აზრობრივად თარგმნიდნენ ან

ქართული ტექნიკური საზოგადოების მიერ შედგენილი ტერმინოლოგიის უდიდესი როლი ითამაშა: ქართული ტექნიკური სიტყვა ითქვა, ქართულ ტექნიკურ ტერმინოლოგიას დასაბამი მიეცა. ამ ლექსიკონის შემდგენელთა მიერ შემოღებული ბევრი ტერმინი დღეს ისე შეეხსნებლად ჩვენს ტექნიკურ ენაში, ოღონდ ეს ტერმინები ეროვნულ ენაზე ეკეთებოდა. ეს ტერმინები ჩვენს ტექნიკურ ტერმინოლოგიაში ეროვნული ენაზე ეკეთებოდა. ეს ტერმინები ჩვენ

ქამი მოქიბულებისა, ქამი იმედისა

საკაბშირო პრესის ფურცლებზე

დანგრეული სტადიონები აღდგება

სოჩიდან, დიდი და პატარა, ალსავსენი არიან მადლიერებით მათდამი გამოჩენილი გულმოწყალებისათვის. რესპუბლიკაში იმდენი დეპეშა მოდის, გულით რომ მოინდომო, ვერ დათვლი. და ყოველ მათგანში ჭერისა და პურის გაზიარებას სთავაზობენ. ბევრია დეპეშა და წერილი, რომლებითაც ჩვენი ქვეყნის სხვადასხვა რეგიონის სპორტული ორგანიზაციები სომეხ სპორტსმენებს თავისთან ეპატიჟებიან სასწავლო-საწვრთნელ შეკრებაზე. მაგრამ ყოველივე ეს ხვალინდელი დღეა, დღეს კი...

რესპუბლიკის სპორტული ბაზა დიდად დაზარალდა. ჩვენი მონაცემებით, მიწისძვრამ დაანგარა 4 სტადიონი, 5 საცურაო აუზი, 20 სასროლი ტირი, 201 სპორტული დარბაზი, ადარ არსებობს ლენინაკანის სპორტული კომპლექსის „სკოლა-ინტერნატი, სპიტაკის სამავშვო-საყმაწვილო სპორტული სკოლა.

— ჩვენ შევქმენით ჯგუფები, რომლებიც ადგილზე სწავლობენ, თუ რამდენად დანგრეულია სპორტული ბაზები და რეკომენდაციებს ამზადებენ მათი შემდგომი აღდგენის თაობაზე, — გვეუბნება **სომხეთის სპორტსახალგაზრდა თავჯდომარის მოადგილეობის შემასრულებელი მ. ისპირიანი.** — ამ დღეებში მივიღეთ დადგენილება, რომლის შესაბამისად პირველი დღეებისათვის გამოყოფილ ასი ათას მანეთს დახმარების ფონდიდან კიდევ 50 ათასი მანეთი დავამატებენ, ეს ფული გათვალისწინებული იყო შეკრებებისა და შეჯიბრებების მოსაწყობად. მაგრამ ახლა მარტო ფული როდი საკმარი. ჩვენი თანამშრომლების, სომხეთის ფიზიკური კულტურის სახელმწიფო ინსტიტუტის, ეროვნული ფიზკულტურის ტექნიკუმის სტუდენტების უმრავლესობა ახლა ლენინაკანში, სპიტაკსა და კიროვაკანში, მაშველ და აღდგენითს სამუშაოებზე არიან დასაქმებულნი. უსახლკაროდ დარჩენილი ხალხი ჩვენმა სპორტულმა ბაზებმა პირველ დღეებშივე მიიღეს. გამოიყოთ ტახსაცმელი, ორგანიზებული ჭამა-სმა. ერთი სიტყვით, ვეხმარებთ, რამდენადაც შეგვიძლია.

— წელს 80 ათასი მანეთი დაგვხოგეთ. ახლა ამ ფულს უბედურებაში ჩავარდნილი სპორტული პროფკავშირული მუშაკების ოჯახების დახმარებას ვახმართ, — გვეუბნება **პროფკავშირთა საკავშირო ნებაყოფლობითი ფიზკულტურულ-სპორტული საზოგადოების რესპუბლიკური სამმართველოს ბ. კაზარიანი.** — ჩვენ მზად ვართ ეს ოჯახები მიეიღოთ და დავამბინავოთ სომხეთის სხვა რაიონებში. ამას წინათ შექმნილი სარემონტო-სამშენებლო სამმართველოს ყველა თანამშრომელი ამკამად პროფკავშირების ფიზკულტურულ-სპორტული საზოგადოების გაერთიანებულ მთამსვლელთა რაზმთან ერთად მიწისძვრის ზონაშია. იქვე შრომობენ ჩვენი მწვრთნელები სპორტული სკოლების ალსაზრდელებთან: ამ ჯდღეებში ერეკანში მოველით კონტეინერს, რომელიც საზოგადოების საკავშირო საბჭომ გამოგზავნა. აქ არის 100 ათასი მანეთის ინვენტარი და პირველი საჭიროების საგნები, რომლებსაც დაუყოვნებლივ დაეურიგებთ დაზარალებულებს.

— ამ დღეებში ლენინაკანში, სპიტაკსა და კიროვაკანში გაემგზავრნენ დინამოელი ბრიგადები, რომლებსაც მეთაურობს წინათაც ცნობილი ხეთუმიდელი, საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატი ა. ულამბარიანი, — გვითხრა **„დინამოს“ სომხეთის რესპუბლიკური საბჭოს თავჯდომარის პირველმა მოადგილემ რ. ეხიაზარმ.** — სპორტსმენები ხერკლიანის გაწმენდაზე. უწინარესად სოფლებში, იმუშავებენ.

მაშველი და აღდგენითი სამუშაოები გრძელდება.

მ. ანჯელიანი,
დ. კაკაბაძე.

ჩვენი სპეციალური კორესპონდენტები ვასაყოფინებენდან უბედურების რაიონიდან

დღეს თქვენ ვერ იპოვით კაცს, გულგრილი რომ დარჩენილიყოს სომეხი ხალხის უბედურებისადმი. ეს ერთხელ კიდევ დადასტურა ტელეკრამაც, რომელიც საბჭოთა კავშირის სპორტსახკომის უფროსმა და ჰოკეის სამმართველომ მიიღო ინტალიიდან. ტელეგრამის შინაარსი ასეთია: სახელგანთქმული კლუბი „ნაპოლი“ თბილისის „დინამოს“ ეპატიჟება, რომ საქველოქმედო მატჩი გამართონ და მიელი შემოსავალი სომხეთში მიწისძვრით დაზარალებულთა დახმარების ფონდში გადარიცხონ. ტელექსს ხელს აწერენ „ნაპოლის“ პრეზიდენტი სინორ კორადო ფერლაინო და გუნდის სახელმოხვეჭილი ლიდერი, არგენტინელი დიეგო მარადონა.

როგორ გამოეხმაურნენ ამ მიპატიჟებას თბილისელი „დინამოელები“. ამის გასარკვევად სადაგებოდ შეეხვდი თბილისელთა მთავარ მწვრთნელს დავით ყიფიანს.

— უბედურებამ, რომელიც ჩვენს სომეხ ძმებს დაატყდათ თავს, შეგაძრა, —გვითხრა ყოფიანმა. — მე მგონია, დედამიწაზე არ მოიძებნება კაცი, რომელიც გულწრფელად არ ცდილობდეს დაეხმაროს უბედურებაში ჩავარდნილთ, რაღაც გაიღოს მათთვის. პირადად. როცა შეეიტყვე, რომ „ნაპოლი“ გვთავაზობს საქველმოქმედო მატჩი გავმართოთ, უყოყმანოდ დავეთანხმე. სხვა ვითარებაში მე, როგორც მწვრთნელი, მოეხედავდ იმისა, რომ მარადონას გუნდთან შეხვედრა დიდად საპატიოა, ბევრ რაკარნეკალე და სხვა ცნობილი ოსტატები თამაშობენ, ჩრმპიონატის პირველ ცხრა ტურში ერთი მატჩიც კი არ წაგიია. მაგრამ დღეს ამას დიდი მნიშვნელობა არა აქვს. მთავარი ის არის, რომ მოვეგებეთ თუ წაგებეთ, მაინც ერთიანურად ვარგებთ სტიქიით დახმარება ყოველი პატიოსანი კაცის მოვალეობაა. ამყოფილი ვართ, რომ იტალელ ფეხბურთელებთან ერთად შევძლებთ არა მარტო მორალურად, არამედ მატერიალურადაც დავეხმაროთ შეშბარავი მიწისძვრით დაზარალებულთ. ამ შემთხვევაში შეხვედრის სპორტულ შედეგს მნიშვნელობა არა აქვს. მაგრამ ნურავის ეგონენა, თითქოს საბრძოლველად არ ვიყოთ განწყობილნი. პირიქით, დარწმენებული ვარ, ყოველი ჩვენგანი ყოველნაირად ეცდება, მაყურებლებს კარგი თამაში უჩვენოს.

მაშ ასე, თბილისის „დინამოს“ ძირითადი შემადგენლობა შეებულებიდან გამოიახლე. 17 დეკემბერს გუნდმა პირველად ივარჯიშა. ოცდაერთში თბილისელები მოსკოვში მიფრინდენ, მეორე დღეს კი იქიდან იტალიაში. 24 დეკემბერს ნეაპოლის „სან-პაულო“ სტადიონზე, რომელზეც 90 ათასი კაცი ეტევა, გაიმართება „ნაპოლი“-თბილისის „დინამოს“ საქველმოქმედო მატჩი.

დ. ქავთარაძე.

„**სოვეტსკი სპორტი**“. 1988 წ. 18 XII.

მომსახურება

თბილისის აეროპორტი რესპუბლიკის საჰაერო ჭიშკარია. ეს იმას ნიშნავს, რომ აქედანაც ყოველდღიურად ათასობით მგზავრი მიეშურება როგორც საბჭოთა კავშირის სხვადასხვა კუთხეში, ისე საზღვარგარეთის ქვეყნებში და იქიდანაც ჩამოდის ჩვენს დედაქალაქში ათასობით უცხო თუ ნაცნობი, მოკეთე თუ მოძულე. ჩამოსულთა შორის არიან დამბიანები, რომლებსაც აინტერესებთ, როგორ ვცხოვრობთ, როგორ ვშრომობთ, რას წარმოადგენს ჩვენი კულტურა, რა სურვილი გვაქვს, როგორ ვუხვდებთ სტუმრებს...

ეს კი მოდან უნდა გვაფიქრებდეს: რას იტყვიან, რა შთაბეჭდილებას მოახდენს მათზე ჩვენი ქვეყანა, მისი ხალხი, როგორი გამოვჩნდებიდ სტუმრების თვალში.

მაგრამ როგორც ამას ვფიქრობთ ჩვენ, ვისთვისაც ძვირფასია საქართველოს სახელი, მისი ავტორიტეტი, ისეგე როდი ფიქრობს და როდი აზროვნებს რესპუბლიკის სამოქალაქო ავიაციის სამმართველოს და აეროპორტის ყველა მუშაკი. ზოგს ისე შეპარვია ეჭვი, ვინ ვინ ვართ